

Na planetu Saturn

Když byli vysoko nad planetou Jupiter, Evelína zastavila a řekla: „Na zbývající planety už nestihneme doletět za jednu noc. Jestli je chcete vidět, nemůžeme se už vracet zpátky domů, ale musíme pokračovat v cestě dál a dál od Sluníčka.“

„Sluníčko se na nás bude zlobit, když nás ráno nenajde doma,“ strachovala se Světlanka. „To bude,“ přikývl Černínek. „Ale teď nemáme na vybranou. Když se vrátíme zpátky, už nikdy zbývající planety neuvidíme.“

„Snad nám Sluníčko odpustí, až budeme vyprávět, kde všude jsme byli a co jsme zažili,“ řekla Evelína zamyšleně.

Chvíli bylo ticho a pak Evelína rozhodla: „Teď si odpočinememe a potom vyrazíme k planetě Saturn.“ Protáhla se, zívla a jak dlouhá tak široká se natáhla na měkký okraj Mléčné dráhy. Světlanka a Černínek se uvelebili vedle ní a ve chvíli všichni usnuli.

První se probudila kometa a volala: „Vstávejte, lenoši, letí se dál!“

Světlanka s Černínkem vyskočili a posadili se každý na své místo na jejím hřbetě.

Letěli dlouho, než konečně v dálce uviděli planetu Saturn. „To je obrovská planeta! Skoro jako Jupiter,“ divil se Černínek.

„A má ještě širší prstenec. Jako by měla kolem pasu plovací kruh,“ hihňala se Světlanka. „A těch měsíců, co se kolem ní točí!“

Zvědavě si prohlíželi povrch planety. Pod sebou uviděli moře. Kam pohlédli, všude samá voda. Letěli dál a po chvíli zahlédli v moři malý skalnatý ostrov. Zamířili k němu. Sotva ale přistáli, celí se roztrásli zimou. Studený vítr je div nepovalil a obrovské vlny je málem spláchly do moře.

„Je tady ošklivo a neútulno,“ přitiskla se Světlanka blíž k Evelíně.
„Poletme odtud!“

Evelína přikývla a připravila se k odletu. Vtom si všimli, že od skalnaté jeskyně k nim běží podivné zvíře. Vypadalo trochu jako medvěd, ale na hlavě mu svítila stříbrná koupací čepice a kolem pasu mělo plovací kruh. Místo rukou mu trčely mohutné ploutve. Mávalo jimi a volalo:

„Zázrak, živé bytosti u nás na Saturnu!“

Když zvíře doběhlo až k nim, pohlédlo na ně prosebnýma očima a řeklo: „Nevím, kde jste se tu vzali, ale moc vás prosím, pomozte mi.“

„Kdo jsi?“ ptal se Černínek.

„Jsem vodouch a jmenuji se Luto.“ A vodouch Luto vyprávěl, jak žil se svým kamarádem vodouchem Futo na vzdáleném ostrově: „Jednoho večera se rozpoutal hrozný vítr. Obrovské vlny naši jeskyni zaplavily a oba nás spláchly do moře.“

„Chudáčkové. Ještě, že umíte plavat.“ řekla Světlanka.

„Mne zachránil můj plovací kruh, ale kdo ví, kde je můj kamarád Futo. Je mi smutno a nevím, kde ho mám hledat,“ řekl nešťastný Luto.

Černínek mrkl na Evelínu, ta mlčky přikývla a usmála se. Oba měli stejný nápad.

„Luto,“ pobídl vodoucha Černínek, „nasedni s námi na kometu a dobře se dívej. Evelína tě proveze nad celou planetou.“

„Jú, to je nápad,“ zaradoval se vodouch a než by do pěti napočítal, už taky seděl kometě na zádech.

Letěli, pátrali, ale všude viděli jen a jen vodu. Oblételi půl planety a pořád nic. Najednou chlupáč Luto vykřikl: „Pozor, vpravo skála!“ Opravdu. Z moře vystupoval kus pevniny. Konečně mohli přistát.

Když vystoupili, viděli, že nepátrali zbytečně. Na vysoké skále blízko břehu seděl opuštěný chlupáč Futo a smutně hleděl do dálky.

„Kamaráde,“ jásal Luto, „tady jsem!“ Ale to už ho Futo také uviděl a několika skoky byl u něho. Dlouho se drželi v náručí a vzájemně se poplácávali po stříbrné koupací čepici. Nemohli uvěřit, že jsou zase spolu. „Najdeme si nějakou jeskyni dál od moře, aby nás vlny zase nespláchly,“ slibovali si. Pak se obrátili k Evelíně a děkovali za pomoc.

„Nechcete s námi odletět na nějakou teplejší planetu?“ ptal se Černínek.

Luto a Futo svorně zavrtěli hlavami: „Naše planeta je sice pustá a studená, ale nám to nevadí. Máme husté kožichy a hlavně - jsme tu doma.“

Spokojeně se schoulili jeden ke druhému a v tu chvíli usnuli tvrdým spánkem.

Tiše, aby je nevzbudili, se kometa Evelína s Černínkem a Světlankou vznesli vzhůru.

A pak už zamířili k další, ještě vzdálenější planetě - planetě Uran.